

Sygn. akt V CSK 48/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa P. W.

przeciwko Z. B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 października 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 25 września 2012 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.800 (tysiąc
osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych wyłącznie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżący wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparł na przesłankach przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sformułowane w skardze „istotne zagadnienie prawne” sprowadzało się do przedstawienia pięciu pytań dotyczących rozliczeń stron umowy o dzieło i związanej z nimi kwestii wynagrodzenia ryczałtowego oraz kosztorysowego, a także wyznaczenia przez sąd prekluzyjnego terminu na podstawie art. 207 § 3 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego problem rozliczeń kosztorysowych i ryczałtowych stron umowy o dzieło był już szeroko podejmowany (por. m.in. wyroki: z dnia 15 grudnia 1997 r., I CKN 369/97, nie publ.; z dnia 20 listopada 2008 r., III CSK 184/08, nie publ.; z dnia 25 marca 2011 r., IV CSK 397/10, nie publ.; z dnia 15 maja 2013 r., III CSK 267/12, nie publ.). Sąd Najwyższy wypowiedział się również na temat istotnej zmiany stosunków w rozumieniu art. 632 § 2 k.c. (por. m.in. wyrok z dnia 21 lutego 2013 r., IV CSK 354/12, nie publ.).

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub

skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych wyłącznie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżący wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparł na przesłankach przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sformułowane w skardze „istotne zagadnienie prawne” sprowadzało się do przedstawienia pięciu pytań dotyczących rozliczeń stron umowy o dzieło i związanej z nimi kwestii wynagrodzenia ryczałtowego oraz kosztorysowego, a także wyznaczenia przez sąd prekluzyjnego terminu na podstawie art. 207 § 3 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego problem rozliczeń kosztorysowych i ryczałtowych stron umowy o dzieło był już szeroko podejmowany (por. m.in. wyroki: z dnia 15 grudnia 1997 r., I CKN 369/97, nie publ.; z dnia 20 listopada 2008 r., III CSK 184/08, nie publ.; z dnia 25 marca 2011 r., IV CSK 397/10, nie publ.; z dnia 15 maja 2013 r., III CSK 267/12, nie publ.). Sąd Najwyższy wypowiedział się również na temat istotnej zmiany stosunków w rozumieniu art. 632 § 2 k.c. (por. m.in. wyrok z dnia 21 lutego 2013 r., IV CSK 354/12, nie publ.).

Odnosząc się do zagadnienia procesowego należy wskazać, iż kwestia dopuszczenia dowodu w kontekście uprawnienia przewodniczącego do odpowiedniego dyscyplinowania stron procesu na podstawie art. 207 § 3 k.p.c. była przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego m.in. w wyrokach z dnia 14 maja 2010 r., II CSK 610/09, nie publ. oraz z dnia 23 sierpnia 2012 r., II CSK 31/12, nie publ.).

Należy również podkreślić, że zagadnienie prawne jest to zagadnienie nowe i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Do Sądu Najwyższego należy ocena, czy wskazywane przez skarżącego zagadnienie

prawne rzeczywiście nim jest i czy jest na tyle istotne, aby skarga kasacyjna została rozpoznana przez ten Sąd.

Odnosząc te uwagi do niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że zaprezentowane w skardze „istotne zagadnienia prawne” nie posiadają takiego charakteru.

W sprawie nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw

jw